

Huom! Kielioppivirheitä on, sillä olen aloittelija ;D. ALKUSANAT Vaikka kuinka ja alati sen kiistäisi, ei ikinä voi kääntää sitä elämän puolta, että aina joissain päin tulee vastaan jonkin sorttinen ongelma, olkoon se pieni tai suuri. Sen käsite vaihtelee ja sen voi tuomita monelta kannalta. Itseasiassa, kohtaamme joka hetki jonkinlaisia elämiseen liittyviä esteitä, joita voisi kutsua ongelmiksi, joskin niihin on päivänselvä ratkaisu. Varsinaisista ongelmista puhuttaessa, viitataan sekä suurempiin esteisiin että vaikeampiin ratkaisuihin, jotka eivät olekaan niin päivänselviä: otetaan nyt vaikka esimerkiksi korkean velan maksaminen tai jokin vakavampi sairaus. Näiden hillitsemiseen tarvitaankin enemmän: ongelman ratkojan eli alanosaajan. Se voit olla joko sinä itse tai joku ulkopuolinen. Mikäli tätä ei löydy, elämäntaival saattaa loppua jopa pahemmassa tapauksessa siihen, jäädä keskeneräiseksi. Ennemmin tai myöhemmin vastaan tulee kuitenkin ongelmia, jotka ovat ominaispiirteiltään sellaisia, sen laatuksia, että edes alanosaaja ei voi välttämättä niihin vaikuttaa. On vain odotettava ja toivottava, että jos aika mahdollisesti näyttäisi edes jonkinlaisen vihjeen, paremman puolen, mistä aloittaa ratkaisemaan, tai että ratkaisu tulisi itsestään ja sillä paremmalla tavalla. Mutta jos näin ei käy, ratkaisu on se huonompi, ja tapahtuu huonommalla tavalla: asia muuttuu ei-toivotuksi, ja siihen ei voikaan auttaa. Silloin kohtalo on tämän voiman takana, eikä se tiedustele kumpi ratkaisusta olisi parempi. Jos asiasta ei pysty päättämään kukaan muu, voin taata, että sen se kyllä osaa, ja tilaisuuden tullen todellakin tekee. Ikuinen Aikakausi keskittyy juuri siihen tunteeseen ja tilanteeseen, johon ratkaisua ei tahdo löytyä keinolla eikä toisella. Se on kivulias, ja ennen kaikkea uuvuttava. Se tuntuu ikuisuudelta, varsinkin kun puhutaan vuosikymmenien pituisesta ajanjaksosta, jolle on mahdotonta arvata milloin ja miten siihen loppu koituu. Usea uskookin, että siihen ei ole ratkaisua, että se olisi se huonompilaatuksempi, ja se on jo kohtalon kynsissä. Heidän osalta toivo on jo mennyttä ja he elävät joka päivä tulevan pelossa. Ja vaikka toisinajattelijoita on, he kätkevät sisimpäänsä tunteen että mahdollisuus ratkaisuun on erittäin epätodennäköinen jos ei mahdoton. Mutta olkoon uskomus ja oletamus kenellä tahansa tai kuinka tahansa, jokainen joutuu elämään jokaista päivää kuin viimeistä, kiireessä ja hätiköiden, sillä oletettua aikaa ei ole tuhlettavaksi asti... PROLOGI T 21.02.2020ESL(Ennen Sedynille Laskeutumista), 21:09 – keskiviikko Sydänkaamoksen iltapimeässä, himmeästi valaistussa huoneessa, istuin ja pidin päivän päätteeksi järjestettyä keskustelua katse terävänä ja kuulo keskitettynä vastapäätä istuvaan Ilariin. Hän näytti hermostuneelta, sillä hänen toiveitaan ei lainkaan parantanut se, että olin suhtautunut keskustelunaiheeseen hieman kielteisin elein, kuultuani siitä ensimmäistä kertaa. Mutta silti hän yritti, asia koski jotain tärkeää, liian tärkeää olla yrittämättä, luovuttaa jo nyt. "Olen pitkään miettinyt, ilta illan jälkeen..." Hän jätti lauseensa kesken. Hän oli liian hermostunut jatkaakseen. Sitten hän rohkaisti itseään: Tästä se lähtee, nyt tai ei koskaan. "Tiedän, ettei se ehkä olisi kaikista paras idea, mutta silti toimiva...". Taas hermostuneisuus meinasi katkaista kesken"...Voisitko edes antaa yhden mahdollisuuden? Pistäisit vaivannäkösi ja taitosi tällä kertaa todelliseen hyötyyn?" Mietin ja tuijotin edelleen Ilaria. "Oletko nyt aivan varma? Jos se ei toimisi, siinä menisi paljon kallista aikaa ja resursseja, ja niitä meillä ei juurikaan ole. Oletko edes miettinyt sen mahdollisia seurauksia?" Vastasin kysymyksellä, en suoranaisesti kieltänyt, sillä olin epävarma; se oli piste, johon nyt pystyi vaikuttamaan joko positiivisesti tai negatiivisesti. Ilarin olemus muuttui entistä vakavammaksi. Hän syvenyi tilanteeseen ja vastaamaan selityksensä mahdollisimman selkeästi ja voimakkaalla äänellä, ettei tyrisi samalla tapaa kuin edellispuheenvuorolla. "-Olen aika varma. Negatiivisten seurausten riski olisi pieni ja olematon, jos tekisimme sen oikein." Hän päästi suustaan tällä kertaa selvästi. "Ja miten tekisimme sen? Sillä tavallako, jota ehdotit?" "-Se olisi aikomus." "Mutta entä jos teemme sen väärin? Miten tarkkaan olet miettinyt sitä?" Tuon

kuultuaan hän hiljensi ääntään ja kumartui katsomaan kiiltäviä kenkiään, irrotti katsekontaktinsa minusta. Hän näytti häviönsä nielleeltä. Häviönsä, johon hän luuli tulleen. ”-Vakavimmassa tilanteessa.... Se voisi mennä pilalle... Kaikki olisi sen sisällä kirjaimellisesti mennyttä.” Puhumattomuus valtasi huoneen minuutiksi, joka tuntui ikuisuudelta Ilarille. Sen läpi mietin vastausta, hörpin viskilaillisesta ja silitin pitkää punaista partaani, kunnes tulin joustavampaan päätökseen: ”-Pidän siitä kuinka rehellinen olet, mutta jätän asian tältä osaa harkinnan varaan. En lupaa vielä mitään.” Sitten nousin, laitoin tyhjän lasin viereiselle pöydälle, puin takkini ja poistuin, jättäen vielä Ilarin huoneeseen omien mietteidensä pariin... KOHTALON VANGIT VT2 17.01.2060JSL(Jälkeen Sedynille Laskeutumisen), 21:09 – lauantai Kaiken sen sotimisen ja mellakan keskeltä havahdutti kova ja kaikuva jysähdys. Se kuului taivaalta, aivan yläpuoleltamme. Se sai katseet alhaalta ylös, ja se toi lopun pitkään riivaamiin koettelemuksiin. Huomiopiste taivaalla oli se pitkä ja paksu kaveri, joka oli ollut meille tuttu sitten Sedynille laskeutumisesta lähtien. Taivaskaari. Se oli räjähtänyt keskeltä poikki ja iski isoa oranssia liekkiä. Sekunteja myöhemmin taivaalta alkoi tippua romua. Metallista pölyä satoi kaikkialla näköpiirissäni. Sitä putosi myös olkapäilleni purumaisessa, metalli karstan muodossa, kun näin isompien palojen laskeutuvan alas, tehden tuhoa horisontissa. Rakennuksia vaurioitui ja kävelyreitit sortui; oli vaarallista olla ulkona, mutta kuitenkin paikallaan seisovia ihmetteleviä ihmisiä tuo ei tuntunut haittaavan, koska nyt tapahtui jotain, jota oli odotettu epätoivoisena päivä päivän, vuosi vuoden jälkeen. Nyt sai vuoronsa viimeisimmän aikakauden loppu ja uuden alku, kokeemme lopputulos. Metallisen romun lisäksi, taivaalta putosi noin peukalon kynttä suurempi, sinertävä, kaunis, mutta osittain mustaksi sulanut helmi. Se iskeytyi jalkakäytävälle, kimmoten ja vierien siitä läheiseen katuviemäriin. Tähän samaan kortteliin oli asennettu valvontakamera. Se ikuisti helmen pomppimisen ja vierimisen kadulla juuri nappiin. Kameraa seuraavasta monitorista katsottuna, päiväys näytti: 17 Tammikuuta, 2060 klo 21:12. Vaikka vielä tässä vaiheessa, tämä kaikki vaikuttaa mysteeriltä, voin vanhoja, että kaikelle on järkevä selitys. Vastataksemme sen alkuun, joudumme kelaamaan ajassa takaisin päin, noin reilun neljän vuoden taakse. Tällöin tämä täysin sama kamera nauhoitti yhden toisen merkittävän seikan samassa korttelissa: vilauksen naisesta, joka astui elävänä asuntolaan, mutta tuli sieltä kuolleena ulos. EPÄREALISTINEN TUOMIO VT2 2036ESL-2036JSL- Jälkeen suomalaistaustaisen Theos-Laboratorion perustamisen, sekä Ainoibi-peräisen energia vision alkuaskeleiden, "Sampo" niminen ydinreaktori-prototyyppi karkasi käsistä arvaamattomuuden, ja ennen kaikkea, käsittämättömän potentiaalinsa jälkiseurauksena. Tästä maailma kärsi lukemattomalla tavalla, ja tuotti monia seurauksia, joista sai maksaa oman osansa hyvin pitkälti kaikki, mitä maa päällään kansi. Niille, jotka eivät olleet keinotekoisien valtavien kupurakenteiden alla, toimi maksuvälineenä oma elämä. Syylliset moiseen valittiin maailmanäänestyksen mukaan yllättävin tuloksin ja ehkä vähän liioitellustikin, sillä valinta ei pelkästään koskenut itse testin ylläpitäjiä, mutta myös heidän omaa kansaansa kaikessa kokonaisuudessaan. Syyllisiksi päätettiin kaikki, jotka asustivat vakituisesti Suomen rajojen sisäpuolella, ketkä omasivat suomenkansalaisuuden ensisijaisesti. Vaikka päätös kohteista oli julma, rangaistus oli sanojen mukaan miedoin mahdollinen, sillä siihen ei kuulunut kenenkään varsinaista teloittamista tai mitään siihen vastaavaa, ”vaan” ja ”pelkästään” universaalinen karkottaminen. Karkottaminen kauas monien satojen valovuosien päähän eristykseen muista, pohjoisella taivaalla sijaitsevalle maata pienemmälle taivaankappaleelle, Pohjantähden kiertolaiselle. Mutta tämä ei kuitenkaan toteutunut ilman yllätystä, joka osoittautui kyseenalaistamaan rankaisun mietoutta yhä entisestään, sillä kun suomalaiset olivat vaeltaneet aikansa yksinäisessä avaruudessa, he vihdoinkin saapuivat uuteen kotiinsa, mutta kohtaamaan

jotain, jota kukaan ei olisi pystynyt ennustamaan... HUMAS VT2 2036JSL-2045JSL-
Kahden isomman valtion saumauksessa sijaitsi pieni mutta eloisa kaupunkivaltio. Sen asukit olivat ainutlaatuista sorttia, sillä kaupungin ulkopuolella löytyi harvoin jos ei yhden yhtä samaan lajiin kuuluvaa yksilöä, ja joskin löytyi, tuskin hengissä. Tämän lajin nimi oli ihminen, ja sen kansallisuus suomalainen. Se oli ainut Sedynillä elävä ihmiskansa ja itsenäinen valtio. Kaupungin nimi oli "Humas", ja valtion: "Suomen Yhdistyneet Osavaltiot", lyhennettynä "SYO". Pohtimalla termiä "kaupunkivaltio", voi tulla päätelmään, että suomi tuskin koskaan on ollut näin pieni itsenäisenä: sen raja-alueiden välinen pinta-ala oli varmaan tuhannes osa entisestään joskus vuosikymmeniä sitten maalla sijaitsevasta "Suomi" nimiseen valtioon verrattuna. Suomi oli nyt kaupunkivaltio, kuten vatikaani joskus muinoin, mutta siitä teki vielä erikoisen se, että tämä itse kaupunkivaltiokin oli jaettu kuin Yhdysvallat erillisiksi ja vielä pienemmiksi osavaltioiksi, joilla oli oma hallinto. Kaiken kaikkiaan nämä osavaltiot olivat: Pohjois-Humas, Itä-Humas, Länsi-Humas, Keski-Humas, ja Etelä-Humas. Osavaltioita oli kuusi, ja ne sijaitsivat valtiossa nimensä mukaisesti, eteläinen etelässä, läntinen lännessä. Vaikka alueita olisi kuin muille jakaa, kertomus keskittyy näistä yhteen ensisijaisesti. Se sijoittuu edellä mainitun Pohjois-Humasin alueelle. Alueelle, jossa eläminen oli ylivoimaisesti kaikista riskialtuinta yläpuolella levittyvän Vicas nimisen uhkaavan valtion vuoksi. Tämän takia reunalla sijaitsevat osavaltiot olivat suurten paineiden alla päivästä päivään. Erikoisuus huomattavasti pienemmän koon lisäksi, oli myös eräs toinen seikka: Suomi ja sen talous oli kehittynyt räjähdysmäisesti, kiitos yksitoista vuotta sitten kukoistaneen rauhanaikakauden, jolloin kulttuurit ja lajit tulivat vielä sopuisasti yhteen. Ideoita, aatteita, teknologiaa ja kulttuuria kaupattiin keskenään useaan kertaan. Yksi näiden tuomista eduista oli autot, jotka nousivat kirjaimellisesti ilmaan leijumaan, ja jotka kulkivat nyt keskivertoautoa kaksi kertaa nopeammin ja rivakammin. Kaupungin ulkonäkö muuttui myös, kun koko tieverkosto täytyi uudistaa, ei pelkästään leventämällä, mutta myös korkeutta nostamalla. Viime vuosina tämä kehitys oli kuitenkin laskenut alas kuin lehmän häntä, syynä invaasio vuonna 2045, jolloin Vicasille tuli mysteerinen oikosulku päähän osoittaa sotahalukkuutensa ja ihmisvihansa hyökkäämällä pohjois-osiin, jälkeensä itään, ja viimeisenä Garenin(valtio ja kansa Humasin länsi puolella) avustuksella länsi osiin, supistaen valtiota pinta-alaltaan sekä asukas luvultaan merkittävästi, jättäen Humasin nykyiseen kokoonsa ja tilaansa. Oli vaikea arvioida, milloin ja miten vihollinen päättäisi seuraavaksi siirtää pelinappiaan, koska edelliskerrasta oli ollut nyt jo kuuden vuoden mittainen tauko, joka epäilytti, ja jonka loppumista suurin osa piti tuomiopäivän sarastuksena.